Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Nr. 1. 1938.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 35 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Paweł Świtała — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 8 stycznia 1938 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

WOJEWODA ŚLĄSKI.
Nr Z. 1/56/6. Katowice, dnia 17 listopada 1937 r.

Do
Magistratu Miast
Katowic, Chorzowa, Bielska, Rybnika Mikołowa, Siemianowic, Mysłowic i Tarnowskich Gór,
Dyrekcyj Policji (Lek. Pow.) w Katowicach, Chorzowie i Bielsku,
Wszystkich Starostw (Lek. Pow.)

Wyjaśnienia w sprawach sanitarnych.

Urząd Wojewódzki udziela w kwestiach poruszonych na konferencji lekarzy powiatowych, odbytej dnia 16 października 1937 r. w gmachu Urzędu Wojewódzkiego następujących wyjaśnień:

I.

Czy Magistraty miast wydzielonych (Katowice Chorzów, Bielsko) są obowiązane zgłaszać przypadki chorób zakaźnych z wynikami dochodzeń i zarządzeniami do właściwej Dyrekcji Policji na zasadzie art. 6 pkt c ustawy o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. nr 27, poz. 198 z 1935 r.)?

Wspomniana ustawa z 1935 r. dzieli interes w zwalczaniu chorób zakaźnych na 1) dotyczący bezpośrednio gminy i 2) na taki, który wkracza poza ramy lokalnego znaczenia w sferę interesu państwa, na którym ciąży obowiązek czuwania nad zapobieganiem rozszerzenia się chorób zakaźnych poza obręb gminy, powiatu, województwa i kraju. Z tego wynika, że na państwie ciąży obowiązek czuwania nad ochroną bezpieczeństwa publicznego w szerszym znaczeniu słowa. Znalazło to wyraz przede wszystkim w przepisie art. 10 cyt. ustawy z 1935 r., którego ustępy 1 i 2 regulują czynnośc władzy samorządowej, natomiast czynności władzy państwowej reguluje odrębnie ust. 3 co znajduje odpowiednik w przepisie art. 3 pkt. 1 rozporządzenia Wojewody Śląskiego w przedmiocie utworzenia Dyrekcji Policji w miastach Katowice, Król. Huta i Bielsko (Dz. U. Śl. Nr 1, poz. 6 z 1922 r.).

Z powyższej konstrukcji, opartej na pozytywnych normach prawnych, wynika, że zarządy miast Katowic, Chorzowa i Bielska obowiązane są zgłaszać przypadki choroby zakaźnej, wyniki dochodzeń i zarządzenia do właściwej terytorialnie Dyrekcji Policji na zasadach przepisów art. 6 ust. 1 pkt c, jakoteż ust. 3 — cyt. ustawy z 1935 r.

Wszystkie inne zarządy gminne zgłaszają przypadki chorób zakaźnych powiatowej władzy administracji ogólnej, przy czym gminy posiadające własny organ sanitarny przeprowadzają badania i wydają zarządzenia we własnym zakresie, o czym również zawiadamiają powiatową władzę adm. ogólnej. W miejscowościach nie posiadających własnego organu sanitarnego te czynności wykonuje lekarz powiatowy.

II.

Która władza jest właściwą do nadzorowania zakładów wymienionych w § 1 rozporządzenia Ministerstwa Opieki Społecznej w sprawie przepisów sanitarnych dla publicznych miejsc spożycia (Dz. U. R. P. nr 41, poz. 327 z 1937 r.) w miastach wydzielonych (Katowice, Chorzów, Bielsko) a więc Magistrat (burmistrz) czy odnośna Dyrekcja Policji?

Przepis § 11 ust. 2 powyższego rozporządzenia z 1937 r. postanawia, że nadzór nad tymi zakładami należy do powiatowych władz administracji ogólnej.

Nie jest spornym, że tak Magistraty miast wydzielonych z powiatu, jakoteż Dyrekcje Policji są powiatowymi władzami administracji ogólnej na terenie miasta, jednakowoż ostatnia tylko w ramach przepisów cytowanego powyżej pod pktem I. roz-

porządzenia w przedmiocie utworzenia Dyrekcji Policji w miastach Katowice, Król Huta i Bielsko.

Postanowienia cyt. rozporządzenia z 1937 r. w sprawie przepisów sanitarnych dla publicznych miejsc spożycia są porządkowymi przepisami prewencyjnymi i są ściśle związane z urządzeniami zakładów przemysłowych. Przepisy te są albo natury policyjno-budowlanej lub policyjno-sanitarnej. Sprawy budowlane i ogólno-sanitarne są zastrzeżone zarządom (Magistratom) tych miast, przy czym zarządy te są równocześnie władzami przemysłowymi pierwszej instancji (art. 131 pr. przem).

Z tego wynika, że zarządy tych miast ex lege obowiązane są do czuwania nad zastosowaniem się zakładów przemysłowych do wymagań wyżej cyt. rozporządzenia z 1937 r. i w konsekwencji tego są uprawnione do wydawania odpowiednich zarządzeń. Ponieważ agendy te nie są przydzielone Dyrekcjom Policji (art 3 cyt. rozporządzenia w przedmiocie utworzenia Dyrekcji Policji w miastach Katowice, Kröl. Huta i Bielsko z 1922 r.) — czyli, że zarządy tych miast w powyższych sprawach są wyjęte z pod ingerencji Dyrekcji Policji, a jako miasta autonomiczne są rownież wyjęte z pod ingerencji Starostwa — to tym samym miasta te jako władze administracji ogólnej na powiat miejski wykonują nadzór po myśli § 11 ust. 2 cyt. rozporządzenia z 1937 r. we własnym zakresie (porówn. art. 2 post. adm.). Nie znaczy to jednak, aby Dyrekcja Policji jako władza państwowa nie miała uprawnień zwracania zarządowi miasta (lub władzy przełożonej: Urzędowi Wojewódzkiemu) uwagi na nieodpowiedni stan sanitarny zakładów powyższych, bo zresztą każdy obywatel posiada to prawo, jednakowóż wydawanie zarządzeń, wynikających z tego rozporządzenia z 1937 r. należy do zarządów miast wydzielonych, a nie do Dyrekcji Policji wyjąwszy wypadki wyjątkowo groźnego niebezpieczeństwa uregulowane przepisem art. 10 ust. 3 ustawy o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu.

Władzą właściwą do ukarania za naruszenie przepisów cyt. rozporządzenia z 1937 r. jest Dyrekcja Policji (art. 22 ustawy o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu), której należy przedstawić odpowiednio umotywowany wniosek, przy czym oczywiście zarządy miast wydzielonych zachowują prawo nakładania kar na zasadach ustawy z dnia 19 lutego 1929 r. (Dz. U. R. P. nr 16, poz. 135) w sprawie uzupełnienia niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku o postępowaniu karno-administracyjnym, oraz prawo nakładania kar i środków zabezpieczających po myśli art. 126—129, art. 140 prawa przemysłowego.

W miastach: Rybnik, Mikołów, Siemianowice, Mysłowice, Tarnowskie Góry, w których zarządy miast są władzami przemysłowymi I. instancji (art. 196 pr. przem.) wykonuje nadzór nad zakładami przemysłowymi, z rozp. w sprawie przepisów sanitarnych dla publicznych miejsc spożycia z 1937 r. właściwy Starosta po myśli § 11 ustęp 2 tegoż rozporządzenia.

Powyższy stan prawny nie narusza prawa wydawania zarządzeń przez Magistraty wymienionych miast, które oparte są na innych przepisach prawnych, np. art. 6 i 15 prawa przemysłowego, § 6 ustawy o administracji Policji z r. 1850 itp.

W innych miejscowościach nie będących władzami przemysłowymi, władzą nadzorczą jest również Starosta, co nie narusza kompetencji zarządów tych miejscowości, wynikającej z przepisów o normach budowlanych i sanitarnych np. Ustawa o zarządzie Policji z r. 1850, lub § 27 ord. gminnej dla Śląska Cieszyńskiego z r. 1863.

III.

Kto jest uprawniony do przeprowadzania badania personelu po myśli § 9 rozporządzenia Ministerstwa Opieki Społecznej w sprawie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów (Dz. U. R. P. poz. 352 z 1935 roku) i § 9 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej o przepisach sanitarnych dla zakładów fryzjerskich i golarskich (Dz. U. R. P. poz. 483 z 1935 r.)?

Przepisy te postanawiają, że każdy lekarz urzędowy uprawniony jest do wystawiania takiego poświadczenia, przy czym okólnik Min. Op. Społ. z dnia 15 grudnia 1935 r. Nr. Zn. 3-c/3-5 (Dz. Urz. Min. Op. Społ. Nr 22 z 1935 r.) wyjaśnia, że za lekarzy urzędowych uważać należy lekarzy powiatowych i samorządowych (miejskich, rejonowych, okręgowych). Aktualność takiego świadectwa winna być stwierdzona przy badaniu zakładów, czyli, że norma prawna pozostawiała personelowi zakładów fryzjerskich, golarskich, hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów wolny wybór lekarza powiatowego, czy samorządowego oraz, że według cyt. okólnika Min. Op. Społ. ponowne badanie (stwierdzenie aktualności świadectwa) nastąpić ma przy sposobności badania zakładu przez lekarza urzędowego co 6 miesięcy.

Analogicznie przedstawia się sprawa badania personelu, zatrudnionego w restauracjach, jadłodajniach, kawiarniach, cukierniach i innych zakładach, w których podaje się środki żywnościowe, celem spożycia ich na miejscu, przy czym lekarz urzędowy przy inspekcjach w razie podejrzenia tych osób o jedną z chorób wymienionych w § 10 rozporządzenia w sprawie przepisów sanitarnych dla publicznych miejsc spożycia (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 327 z 1937 r.) może żądać od nich złożenia ponownego świadectwa.

Świadectwa te wolne są od opłat stemplowych po myśli art. 142 pkt. 1 i 23, względnie art. 160 pkt. 1 ustawy o opłatach stemplowych.

Dla nadzoru nad tymi zakładami przemysłowymi obowiązują zasady jak wyżej pod II. podano.

Wojewoda:

w z.:

(—) Dr. Saloni

Wicewojewoda.

(Przedruk z Gaz. Urz. Woj. Śl. z dnia 17 grudnia 1937 r. nr. 49).

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Opieki Społecznej

z dnia 17 listopada 1937 r.

o ewidencji i uiszczaniu składek przy kontynuowaniu ubezpieczenia.

Na podstawie art. 10, 11, 223 ust. (2) i 319 ust. (1) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpiecze-

niu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) zarządzam co następuje:

§ 1. Używane w dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego: wyraz „ubezpieczalnia" — oznacza ubezpieczalnię społeczną, wyraz „art." — oznacza artykuł ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym, znak „§" — oznacza paragraf rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Osoba pragnąca kontynuować ubezpieczenie w myśl przepisów art. 10 i 11, powinna zgłosić gotowość rozpoczęcia kontynuowania do właściwej ubezpieczalni.

(2) Obowiązek opłacania składek powstaje z dniem zgłoszenia.

§ 3. (1) Ubezpieczalnią właściwą w rozumieniu § 2 ust. (1) jest ta ubezpieczalnia, w której osoba kontynuująca ubezpieczenie była ostatnio obowiązkowo ubezpieczona lub w której okręgu zamieszkuje.

(2) Dla osoby kontynuującej ubezpieczenie, a przebywającej za granicą, właściwa jest ubezpieczalnia, w której osoba ta była ostatnio obowiązkowo ubezpieczona.

§ 4. Osoby kontynuujące ubezpieczenie zachowują legitymacje wydane im z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego.

§ 5. (1) Ewidencję osób, kontynuujących ubezpieczenie, ubezpieczalnia prowadzi na podstawie zgłoszeń przewidzianych w § 2, adnotacje zaś dotyczące: rodzajów ubezpieczenia, okresów podlegających zaliczeniu do ubezpieczenia, podstawy wymiaru składek i świadczeń ubezpieczeniowych, ubezpieczalnia dokonywa na kartach ewidencyjnych, przewidzianych w przepisach o ewidencji osób ubezpieczonych obowiązkowo.

(2) Ubezpieczalnia zakłada ewidencję osoby, kontynuującej ubezpieczenie, po uprzednim stwierdzeniu jej uprawnień do kontynuowania ubezpieczenia.

§ 6. (1) O przyjęciu do kontynuowania ubezpieczenia ubezpieczalnia zawiadamia pismem, podając zarazem podstawę wymiaru składek.

(2) W przypadkach, gdy ubezpieczalnia stwierdzi brak uprawnień do kontynuowania ubezpieczenia albo ustali podstawę wymiaru składek, odmienną od zawartej w zgłoszeniu — obowiązana jest wydać orzeczenie z pouczeniem o środkach prawnych.

§ 7. Po otrzymaniu zawiadomienia o przyjęciu do kontynuowania ubezpieczenia — osoba kontynuująca ubezpieczenie przedstawia ubezpieczalni swoją legitymację ubezpieczeniową celem dokonania w niej odpowiedniej adnotacji.

§ 8. Podstawę wymiaru składek za kontynuowanie ubezpieczenia stanowi ostatni zarobek osoby kontynuującej ubezpieczenie, przyjęty za podstawę wymiaru składek w ubezpieczeniu obowiązkowym (art. 13—16).

§ 9. (1) Ubezpieczalnia obniży podstawę wymiaru składek, przewidzianą w § 8, jeżeli osoba kontynuująca ubezpieczenie przedstawi dowody, stwierdzające obniżenie się jej dochodów poniżej dotychczasowej podstawy wymiaru.

(2) O obniżeniu podstawy wymiaru ubezpieczalnia zawiadamia osobę kontynuującą ubezpieczenie pismem, podającym zmienioną podstawę wymiaru.

(3) W przypadkach, gdy ubezpieczalnia odmówi obniżenia podstawy wymiaru albo obniży podstawę wymiaru odmiennie od żądania osoby kontynuującej ubezpieczenie — obowiązana jest wydać orzeczenie z pouczeniem o środkach prawnych.

§ 10. (1) Składki za kontynuowanie ubezpieczenia należy wnosić do ubezpieczalni za tygodnie kalendarzowe, przy czym za ostatni dzień tygodnia przyjmuje się sobotę.

(2) Osoba kontynuująca ubezpieczenie nie ma obowiązku opłacania składek za kontynuowanie ubezpieczenia w zakresie art. 1 pkt 1) za okresy otrzymywania zasiłku chorobowego, domowego, szpitalnego lub połogowego.

§ 11. Tygodniami składkowymi w rozumieniu art. 155 są tylko te tygodnie, za które składki za kontynuowanie ubezpieczenia zostały uiszczone.

§ 12. (1) Składki wpłaca się co miesiąc z dołu najpóźniej do dziesiątego dnia następnego miesiąca kalendarzowego, za tyle tygodni składkowych, ile sobót przypada w danym miesiącu kalendarzowym.

(2) Składki za tygodnie, przypadające za czas przed otrzymaniem zawiadomienia o przyjęciu do kontynuowania ubezpieczenia, powinny być wpłacone najpóźniej do dziesiątego dnia miesiąca następującego po otrzymaniu zawiadomienia.

§ 13. Okresem płatniczym w rozumieniu art. 10 ust (2) pkt 2) jest okres następujących po sobie tygodni kalendarzowych, kończących się w tym samym miesiącu kalendarzowym.

§ 14. Od 1 lipca do 30 września każdego roku osoba kontynuująca ubezpieczenie powinna przedstawić ubezpieczalni legitymację ubezpieczeniową celem odnotowania w niej składek uiszczonych za rok ubiegły.

§ 15. Składki za kontynuowanie ubezpieczenia w zakresie art. 1 pkt 1), nie wpłacone w terminie, ubezpieczalnia ściąga według przepisów art. 230.

§ 16. Osoby kontynuujące ubezpieczenie w zakresie art. 1 pkt 1) oraz członkowie ich rodzin, powinni, celem korzystania ze świadczeń, okazywać organom ubezpieczalni legitymacje ubezpieczeniowe wraz z dowodami opłacenia składek za kontynuowanie ubezpieczenia.

§ 17. O ustaniu kontynuowania ubezpieczenia ubezpieczalnia zawiadamia osobę, kontynuującą ubezpieczenie, pismem, jeżeli jednak kontynuowanie ustało z powodu nieopłacania składek — wydaje orzeczenie z pouczeniem o środkach prawnych.

§ 18. W stosunku do osób, które przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego przestały podlegać obowiązkowi ubezpieczenia w zakresie art. 1 pkt 2) lit. b), termin 13 tygodni, przewidziany w art. 11 ust. (1), liczy się od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego. Przy ocenie uprawnień ubezpieczeniowych tych osób, okres pomiędzy ustaniem obowiązku ich ubezpieczenia, a wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, będzie uważany za niebyły; jeżeli jednak składki w tym okresie lub za ten okres zostały wpłacone wciągu 3 miesięcy od wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, to uważane one będą za ważne opłacone.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1938 r.

Minister Opieki Społecznej:

(—) Marian Zyndram-Kościałkowski.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 88 z dnia 29 grudnia 1937 r.)

Dyrekcja Policji
w Katowicach

Obwieszczenie.

Na podstawie § 21 rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 28. sierpnia 1934 (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 757) do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym Dyrekcja Policji w Katowicach podaje do publicznej wiadomości, że pobór dodatkowy dla poborowych roczn. 1916 i starszych na terenie Katowice miasto i powiat odbędzie się w następujących dniach:

27 stycznia 1938 r. 24 lutego 1938 r.
i 24 marca 1938 r.

Dodatkowa Komisja Poborowa urzędować będzie w Domu Miejskiego Ośrodka Wychowania Fizycznego im. Marsz. Piłsudskiego w Katowicach, ul. Raciborska.

Wszyscy poborowi, którzy dotychczas z jakichkolwiek bądź powodów nie stawali do przeglądu przed Komisją Głównego Poboru obowiązani są do stawienia się przed Dodatkową Komisją Poborową w dniach wyżej podanych, a to pod rygorem pociągnięcia do odpowiedzialności karnej w myśl obowiązujących przepisów. Poborowi winni się stawiać do poboru o godz. 8-mej rano punktualnie w stanie trzeźwym, w czystej bieliźnie i należycie wymyci, jak również posiadać dowody stwierdzające tożsamość ich osoby. Ponadto winni poborowi przedłożyć Komisji Poborowej wszelkie posiadane świadectwa szkolne.

Dyrektor Policji
(—) Dr. Seidler

Urząd Gminy
Michałkowice

Obwieszczenie.

Podaję do publicznej wiadomości, że Rada Gminna na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 1937 r. uchwaliła pobierać na rok budżetowy 1938/39 dodatki komunalne do państwowego podatku dochodowego według skali art. 23 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2 rok 1936 poz. 6) a mianowicie:

od dochodu ponad 1500 zł do 24000 zł — 4% dochodu
„ „ „ 24000 „ „ 88000 „ — 4.5% „
„ „ „ 88000 „ „ — 5% „
oraz według skali art. 43 tejże ustawy 3% dochodu, poczynając od 25 stopnia tejże skali.

Michałkowice, dnia 23 grudnia 1937 r.

Naczelnik Gminy
(—) Fojkis.

Dyrekcja Policji
w Katowicach

Obwieszczenie.

W sprawie badania koni przekraczających granicę polsko-niemiecką a pochodzących z polskiego pogranicza — Dyrekcja Policji podaje do publicznej wiadomości, iż termin badania koni przez powiatowego lekarza weteryjnaryjnego na rok 1938 wyznaczony został przez władze niemieckie jak następuje:

I. Beuthen (Bytom) Reichspräsidentenplatz

dnia 3 stycznia, 7 lutego, 7 marca, 4 kwietnia, 2 maja, 13 czerwca, 4 lipca, 1 sierpnia, 5 września, 3 października, 7 listopada, i 5 grudnia 1938 r.
od godziny 9 do 11-ej.

II. Hindenburg (Zabrze) plac targowy Körnerstrasse

dnia 13 stycznia, 3 lutego, 3 marca, 7 kwietnia, 5 maja, 2 czerwca, 7 lipca, 4 sierpnia, 1 września, 6 października, 3 listopada i 1 grudnia
od godziny 9 do 10 ej.

Katowice, dnia 24 grudnia 1937 r.

Za Dyrektora Policji
Mgr. B. Kubik
referendarz.

Prenumerata: roczna **12 zł**, półroczna **6 zł**, kwartalna **3 zł**, miesięczna **1 zł**. Cena nr. pojedyńczego **30 gr.**
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego" należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego" można zamawiać i płacić w wszystkich urzędach pocztowych
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.